

Anni Albæks prædiken 18. søndag efter trinitatis

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i
Møllevangskirken

Dato

8. oktober 2023

Sted

Møllevangskirken

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 22, vers 34-46

Forfatteren og journalisten Orla Bundgård Povlsen skrev et digt om kærligheden, – eller måske det var et digt om livet. Men det er også mange gange det samme. Digtet kan findes i hans digtsamling fra 1971 med navnet Flammekrebsen, og digtet lyder sådan her:

Kun kærlighed

kan redde os

Elsk!

sa' stemmen

Kun kærlighed kan redde os – fra hvad kunne man spørge? Hvad skal vi reddes fra? Det er der mange måder at svare på, men de samler sig alle i et svar – nemlig ondskaben. Vi skal reddes fra ondskaben, og fra den forråelse, der sker i os, når ondskaben får magten i vores liv – og i vores hverdag.

Vi lever i en tid, der forandrer sig – og som også forandrer os. Det sker både ude i verden, hvor vi ser, at krige, forfølgelser og terror er blevet en næsten naturlig del af dagsordenen. Men det må vi ikke vænne os til. Vi må aldrig acceptere, at mennesker slår hinanden ihjel, fordi de mener at have mere ret. Vi må ikke acceptere, at mennesker bliver forfulgt, fordi de tror og tænker anderledes end os.

Men som det er nu, så er kæmpes der i disse timer rundt om i verden, og igen er det civile, der betaler den højeste pris på begge sider, når deres hjem forsvinder i murbrokker og deres kære bæres bort i kister. Vi ved ikke, hvor langt krigens galskab vil række – og om det vil nå os her.

Kun kærlighed

kan redde os

Elsk!

Sa' stemmen

De senere år har forandret os – måske allerede siden 1. september 2001. Måske endda før det – og måske har vi altid været sådan. Eller haft en tilbøjelighed til at det. Nemlig at se mennesker som fjender.

Der har bredt sig en hårdhed i Danmark, hvor vi ikke længere synes, at vi skal hjælpe hinanden, og hvor vi mistror dem, der bliver nødt til at modtage mere af staten end de kan give igen. Vi brokker os over, at vi giver ulandsbistand til lande, der har det langt værre end os. Vi brokker os over, at vi skal tage imod flygtninge, der har efterladt hele deres liv og omgangskreds i et land med krig. Vi brokker os, når mennesker ikke kan tale dansk eller ikke vil række os hånden.

Der er noget helt galt i denne tid – noget galt med vores etiske kompas, noget galt i vores syn på andre mennesker – vi er ved at miste kærligheden.

Kun kærlighed

kan redde os

Elsk!

Sa' stemmen

Vi har brug for at blive reddet – fra os selv, fra den forråelse, der sker i verden og fra en verdensorden, der sætter det enkelte menneskes ukrænkelighed nederst,

og magt øverst. Vi har brug for at elske – ødselt og stort.
Vi har brug for en gigantisk modvægt mod ondskaben.
Vi har brug for Helligånden – vi har brug for Kristus – vi har brug for Gud.

Vi har brug for Kristus, der gjorde det vanvittige, at han satte den svage forrest – han talte om, at børn skulle arve Guds rige. Børn, der hver har et cv eller en karriere endnu. Det er ord, der var så revolutionerende og vilde, at vi den dag i dag, nævner dem ved hver eneste dåb. Fordi det siger noget umisteligt om vores forhold til Gud, nemlig at det er OS, Gud vil have – ikke en velformuleret ansøgning til Himlen.

Kristus talte ikke kun om børn, men han talte også med alle de mennesker, som ingen andre ville kendes ved – den fattige, den svage, den udstødte og den udkammede. Han talte også med svindlere, prostituerede, hjemløse og syge. Og nu tænker I måske – ja, jeg ved jo ikke, hvad I tænker, men måske tænker I, hvad syge mennesker dog laver i en opremsning sammen med svindlere og prostituerede, for det er jo slet ikke det samme. Men det er netop pointen – at det faktisk ikke betyder noget i Guds øjne. Det handler ikke om, HVAD vi er, men om, AT vi er. Og det vi er, er elskede. Så Kristus talte med alle, der havde brug for ham. Også dem, der ikke vidste, at de havde brug for ham – heldigvis.

Kristus viste os, at vores fjende i livet, er hverken hinanden eller det, vi kan eller ikke kan; men derimod den onde magt, der korrumperer os til at tro, at der ER forskel på os. Derfor har vi brug for kærligheden, for den nedbryder skel – den nedbryder afstande – den alene nedbryder had.

Vi skal derfor elske – insistere på kærligheden, og særligt hvor den ikke findes. Og har vi en mulighed for at hjælpe, hvor lille den end kan forekomme, så skal vi hjælpe. Altid.

Johannes Møllehave skriver i en artikel, at han engang mødte en kvinde, der insisterede på at hjælpe andre, og hun sagde: så længe min hånd er varm, vil jeg give.

Det er så fint og stort sagt – så længe min hånd er varm, vil jeg give.

Og vi kan alle give – vi kan give af vores tid, vores omsorg. Vi kan selv i det små insistere på kærligheden, og elske det liv, og dem der er omkring os – dem vi

møder, som måske først fremstår som fremmede, men som er mennesker lige som dig om mig.

Selv en fremmed er et menneske. Et menneske med håb og drømme som os selv.

Og er det svært at se den anden, som mere end en fremmed, så forestil dig det menneske som barn. Engang er de blevet født af en mor, der har holdt dem i sine arme for første gang. De er vokset op, og har haft drømme for livet.

De er blevet krammet og kysset på panden.

Det kan åbne vores horisont for hinanden at lave denne lille mentale øvelse, når vi igen kommer til at sætte et menneske i bås.

For det gør vi – Jakob Holt, der er fotograf og har rejst i USA, og taget billede af mennesker i alle samfundslag, siger, at hvis vi behandler mennesker som vores fordomme siger os, at vi skal, så opfører de sig derefter. Så hvis vi møder mennesker med fordommene forrest, så vil folk leve op til de fordomme.

Jakob Holt har engang til et foredrag fortalt, hvordan han gik gennem bydelen The Bronx, der ligger i New York, og havde valgt ikke lægge sine fordomme hjemme. Der skete så det, at han blev overfaldet. For dem, han mødte, var endnu ikke vant til at blive mødt uden fordomme.

Men Jakob Holt er en principfast mand, så han forsøgte igen at gå gennem bydelen, og igen blev han overfaldet. Men han blev ved med at gå der, og det samme skete, indtil den dag, hvor han ikke længere blev overfaldet – og iflg. ham selv skete det først, da han **helt** havde lagt sine fordomme på hylden.

Der er en læring i hans erfaring, nemlig at i mødet med andre mennesker, går det ikke altid som man ønsker, men det betyder ikke, at skal give op eller holde op med at insistere på kærligheden.

Vi skal blive ved.

Der er kun et at gøre, nemlig lytte til stemmen, der siger:

Kun kærlighed

kan redde os

Elsk!

Sa' stemmen

Og der er håb – der er altid håb. For kærligheden er altid mere end onskaben og livet større end hadet.

Alt det onde – det kan overvindes med kærlighed. Det ved vi – for ellers kunne vi ikke fejre påske.

Kærlighed KAN forandre verden – ellers sad vi slet ikke her.
Der er brug for kærligheden, hvisker Helligånden til os.

Netop nu. Særligt nu.

Elsk.

AMEN

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

18. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-18-sondag-efter-trinitatis>